

Jes. 9:1-6

Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus. Sinä teet runsaaksi riemun, annat suuren ilon. He iloitsevat sinun edessäsi niin kuin elonkorjuun aikana iloitaan, niin kuin saaliinjaossa riemuitaan. Ikeen, joka painaa heidän hartioitaan, valjaat, jotka painavat olkapäitä, ja heidän käskijänsä sauvan sinä murskaat, niin kuin murskasit Midianin vallan. Ja kaikki taistelukenttiä tallanneet saappaat, kaikki veren tahrimat vaatteet poltetaan, ne joutuvat tulen ruoaksi. Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas. Suuri on hänen valtansa, ja rauha on loputon Daavidin valtaistuimella ja hänen valtakunnassaan. Oikeus ja vanhurskaus on sen perustus ja tuki nyt ja aina. Tämän saa aikaan Herran Sebaotin pyhä kiivaus.

Mitä sait joululahjaksi? Mitä yllätyksiä pakettien sisältä avautui?

Täytyy myöntää, että itse olen sen verran lapsellinen, että lahjojen jakaminen tuntuu hyvältä perinteeltä jouluaattona. On mukavaa antaa läheisilleen lahja tai pari sekä myös vastaanottaa jotain pientä. Tänäkin vuonna tätä traditiota Partasten perheessä vaalittiin – suuret kiitokset vaan Jyväskylän suuntaan!

Paketit eivät tietenkään olleet kotivierailuni parasta antia. Paras lahja taisi tulla Maaningan kirkkoherralta jo etukäteen: sain vapaapäivän jouluaattoon sekä sitä edeltäviksi päiviksi. Tämä on poikkeuksellista näin pienessä seurakunnassa – yleensä koko Maaningan papisto (2 kpl!) on ollut työtehtävissä sekä aattona että joulupäivänä. Taisi esimies armahtaa poloista: ensi helmikuusta lähtien koko Toivakan papisto (1 kpl!) on nimittäin palvelustehtävissä joka joulu jos Luoja suo! Tämän vuoden poikkeus siis vahvistakoon säännön! Onneksi työmme ei ole missään nimessä vastenmielistä: oltiinpa sitten Maaningalla tai Toivakassa, on suuri etuoikeus saada palvella Jumalaa ja näin hienoja seurakuntia ennen kaikkea juhlapyhinä!

Tuntui hyvältä viettää aikaa rakkaimpien parissa. Valmistella joulua yhdessä. Vaihtaa kuulumiset, iloita uusista haasteista ja jakaa huolenaiheet. Nauraa ja leikitellä. Muistella vanhoja, erityisesti huvittavia satumuksia perhepiirissä. Leppoosaa yhdessäoloa. Tässä lahjaa kerrakseen, niin ajattelen – aivan kuten sadattuhannet muut suomalaiset tekevät.

Mutta oliko tässä kaikki? Kaikki paketit jo aukaistu?

Profeetta Jesaja sanoo: *”Sinä teet runsaaksi riemun, annat suuren ilon...Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille.”*

”Lapsi on syntynyt MEILLE, poika on annettu MEILLE.” Hämmästyttävää, ihmeellistä. Jeesus on annettu sinulle, minulle, seurakunnalle, koko maailmalle – meille! Hän on paras joululahjamme. Hän on lahja perheellisille ja perheettömille, köyhille ja rikkaille, sairaille ja terveille, onnellisille ja onnettomille, yksinäisille ja seuroitetuille, työttömille ja työllisille, vanhoille ja nuorille. Kaikille. Sama, suunnattoman arvokas yhteinen lahja varauksetta jokaiselle säädyille. Tämän paketin Jumala on ojentanut ihmiskunnalle profeettojen lupauksissa, Betlehemin seimikätkyessä, tänään tässä kirkossa ja yhtä lailla kaikkialla maailmassa. Joulupukki käy kerran vuodessa, mutta Jumala tarjoaa pelastavaa lahjaansa joka ikisenä päivänä. Maailman loppuun asti. Kotiinkuljetus ei ole vain kotiovelle, vaan se tuodaan sydämen portille asti kolkutuksen kera. Ken tuon lahjan ottaa vastaan, saa kuulla kalleimman viestin muuttumattoman: Jeesuksessa synnit on saatu anteeksi ja ikuinen elämä lahjoitettu. Jeesus on maailman valo. Hän tuo autuuden, onnen, anteeksiannon, rauhan ja ilon. Tätä ajatusta voi tuskin selvemmin sanoa kuin tuttu joululaulu joka meille sen kertoo: *”Tullessasi toit sä valon, lahjat rikkaat, runsahat. Autuuden ja anteeks'annon, kaikki taivaan tavarat”* (Joulupuu on rakennettu).

Jumalallinen lahjajärjestys aukeaa hyvin 1. Johanneksen kirjeestä: *”Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaat ystävät! Kun Jumala on meitä näin rakastanut, tulee meidänkin rakastaa toisiamme”* (4:9-11).

Yhdessäolo, paketit, joulun aineettomat ja aineelliset lahjat. Nämä ovat kaikki hyviä ja Jumalan mielenmukaisia asioita, kunhan ne otetaan lahjana hänen kädestään. Koska Jumala on rakastanut ensin meitä lähettäessään poikansa tähän maailmaan, mekin kykenemme rakastamaan toisiamme. Taivaallinen rakkaus synnyttää rakkauden lähimmäiseen. Joulussa ei ole ensisijaisesti kyse ihmisrakkaudesta, siitä mitä ihmiset saavat aikaan omin voimin, vaan nimenomaan siitä, mitä Jumala antaa meille Jeesuksessa. Yhtä vähän kuin voimme väkisin synnyttää iloa ja rauhaa, yhtä vähän voimme synnyttää todellista rakkautta. Jesaja sanoo: *"Sinä teet runsaaksi riemun, annat suuren ilon."* Jumala antaa jouluilon, suuren ilon. Hän tekee, hän antaa. Pyydämme rukouksessa, että osaisimme ottaa häneltä vastaan kaikki taivaan lahjatarvat tätä ja tulevaa elämää varten. Ja mikä tärkeintä: rukoilemme hartaasti, ettei keneltäkään – lähellä ja kaukana – jäisi avaamatta se lahjapaketti, joka antaa ikuisen elämän: *"Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän"* (Joh 3:16).

Profeetta Jesaja puhuu päivän tekstissä elonkorjuujuhlasta. Se oli suuri ilojuhla. Hän puhuu myös saaliinjaosta, sillä myös onnistuneen metsästysretken jälkeen riemuttiin. Oli taas paljon ruokaa, millä elettiin pitkän aikaa: *"Sinä teet runsaaksi riemun, annat suuren ilon. He iloitsevat sinun edessäsi niin kuin elonkorjuun aikana iloitaan, niin kuin saaliinjaossa riemuitaan."*

Vietämme tänään paimenten messua. Messuun kuuluu ehtoollinen, kiitosateria. Meillä on ilojuhla. Jumalamme on ylenpalttisuuden Jumala, joka antaa meille runsain mitoin kaikkea hyvää, enemmän kuin yksikään elokorjuujuhla tai saalisretki voi koskaan antaa. Kotona nautittava jouluateria on hyvä ja kaunis asia, mutta se ei poista ikuisen elämän nälkää. Jopa täyttävän kinkkuaterian jälkeen nälkä tulee seuraavana päivänä, mutta Herran pöydästä eletään pitkän aikaa. Taivaan leipä kantaa nimittäin iankaikkiseen elämään. Virressä 228 sanotaan: *"Ihmiseksi tänne syntyi kuningasten kuningas. Itsensä nyt meille antaa Jeesus, Herra laupias. Taivaan leipää lapsillensa murtaa Kaikkivaltias."*